

„Rugăciunea cu adevărat bună este aceea care face să se înfiripeze în suflet o concepție clară despre Dumnezeu” (Sf. Vasile cel Mare, epistola 2).

„Atât de mare este rugăciunea cât de mare e dragostea. Dacă te rogi zi și noapte, dar nu ai dobândit dragoste, e mică măsura ta, oricine ai fi tu sau oricum te-ai numi. Ești rugător dacă inima ta arde pentru aproapele, dacă porți neputințele lumii.

„Domnul ascultă rugile celor ce vor să scape de ură, dar rămâne surd la ruga celor ce se feresc de iubire” (Paulo Coelho).

„Unii ieșind de la rugăciune, ies ca dintr-un cuptor încins, simțindu-se parcă ușurați de întinăciune și păcat; alții însă ies luminați și înveșmâțați cu haina smereniei și a bucuriei duhovnicești. Cei care au ieșit de la rugăciune fără a simți una din aceste două stări s-au rugat trupește ca să nu zic iudaicește, însă nu duhovnicește” (Michel Laroche, *Viața întru numele Lui*, 184).

„Un ceas de meditație adevărată face cât zece vieți trăite în ignoranța de sine. Un ceas de rugăciune în tăcerea adâncă a inimii face cât toate drumurile la biserică. Un singur gând ce sparge barierele timpului îți dă dimensiunea adevărată a vieții” (MBM).

„Cea mai bună și mai tare rugăciune e lucrul făcut cu veselie pentru ai tăi și pentru alții”.
I. Agârbiceanu –*Pustnicul și ucenicul său*, p. 165.

„Seara îngerii culeg rugăciunile copiilor și Mi le aduc. Voi, oameni mari, nu Mă înțelegeți. De ce nu lăsați copiii să vină la Mie? Împărăția cerurilor începe din ochii lor. Ei încă pot spune „Tată”, pentru că ei sunt copiii Mei” (Dumitru Ichim).

„A se ruga nu înseamnă a spune: Doamne, fă pe fratele meu mai bun, ci: fă-mă pe mine mai bun spre a atrage pe fratele meu”. (Förster)

„Rugăciunea în care nu-ți pui inima pentru aproapele nu-i rugăciune, ci formalitate și profesionalism” (Pr. Teofil)

Sfântul Maxim Mărturisitorul, răspunzând la această întrebare, nu spune că Sfântul Apostol Pavel zicea mereu: "Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul", ci spune altceva. Zice că: "Rugăciunea neîncetată este să ai mintea pururea lipită de Dumnezeu cu multă dragoste și cu dor, să atârni cu nădejdea de Dumnezeu și să te încrezi în El în orice ai face și ți s-ar întâmpla".

Rugăciunea mea, frate, este să te primesc pe tine și să te petrec cu drag". Cine Îi slujește lui Dumnezeu prin ceea ce face și își face datoria în viața aceasta, acela, dacă dă un sens religios vieții, prin tot ceea ce face Îi slujește lui Dumnezeu.

Rugăciunea neîncetată nu trebuie înțeleasă ca o simplă repetare continuă a unei formule de rugăciune, ci mai degrabă ca o stare de rugăciune; conștiința permanentă a prezenței lui Dumnezeu, conștiința din care izvorăște, în mod necesar, preamărirea lui Dumnezeu.

În Pateric se spune că este necesar ca rugăciunea să fie unită cu faptele, adică lucrurile pe care le cerem de la Dumnezeu să le urmărim și cu fapta. Adică, trăim o viață de nepăsare și apoi să cerem de la Dumnezeu niște lucruri pe care le-am vrea, dar pe care, într-un fel, am putea să le câștigăm și noi înșine?